

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ
Άγρια Ανεμώνη

@ 2019
Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη
Ποιητική Συλλογή

Εισαγωγικό σημείωμα και σκίτσα:
Άννα Τσιλιγκίρογλου- Φαχαντίδου
Ομότιμη Καθηγήτρια Ιατρικής ΑΠΘ
Πρώην Πρόεδρος της Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

Άγρια Ανεμώνη

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2019

— |

| —

— |

| —

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα.....	7
--------------------------	---

Ποιήματα

ΑΓΡΙΑ ΑΝΕΜΩΝΗ	10
ΠΟΥΛΑΚΙ	12
ΕΛ - ΜΑ	14
Σ' ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ	16
ΜΗ ΜΕ ΚΟΙΤΑΣ	18
ΚΙ, ΟΜΩΣ..	20
ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ	22
ΓΕΡΑΣΑΜΕ.....	24
ΕΞΑΠΑΤΗΘΗΚΑ.....	26
ΑΡΤΕΜΙΣ.....	30
ΔΕΣΜΩΤΗΣ.....	32
Βιογραφικό σημείωμα	34

— |

| —

— |

| —

Εισαγωγικό σημείωμα

Η ποίηση είναι η κορωνίδα της λογοτεχνίας γιατί συνοπτικά μπορεί να εκφραστούν ιστορίες της ζωής μας, συναισθήματα, ύμνοι στη φύση, στην αγάπη και κοινωνικοί προβληματισμοί. Η ματιά του ποιητή είναι διεισδυτική επειδή μπορεί και ανατέμνει την ανθρώπινη ψυχή. Η ποίηση έχει φτερά σε σχέση με τον πεζό λόγο.

Είμαστε μία χώρα που από την αρχαιότητα έχει παράδοση στην ποίηση. Δεν είναι τυχαίο που είχαμε δύο Νόμπελ λογοτεχνίας στην ποίηση (Σεφέρης, Ελύτης). Τα ποιήματα της Ελένη Σεμερτζίδου, έχουν πλούσιο λεξιλόγιο, άρτια τεχνική, όμορφες ρίμες και δημιουργούν όμορφες εικόνες. Εικόνες που σε ταξιδεύουν σε ποτάμια, βουνά, λίμνες και μακρινές χώρες. Πρωταγωνιστεί ένα ασήμαντο αγριολούλουδο, μία «Άγρια ανεμώνη» που μέσα από την ποίηση της Ελένης γίνεται σημαντικό. Συμπρωταγωνιστές ένα πουλάκι στο παραθύρι, ένα λουλούδι (κρίνος), μία πεταλίδα. Ταυτόχρονα οι δαίμονες της ζωής μας η μοναξιά και ο αποχωρισμός. Αντίποδες η ελπίδα. Το θάμα, τα παιδιά που ξεχνούνται στους δρόμους μετά το σχολάσμα, τότε που φρονιμεύει η βροχή και βγαίνει ο ήλιος.

— | | —

Η λυρική περιγραφή ενός νησιού «Σαμοθράκη» είναι μια δυνατή ποιητική στιγμή. Το ποίημα «Γεράσαμε» είναι ένας συμβιβασμός στα γηρατειά που δυστυχώς για μερικούς αρχίζουν απ’ τα νιάτα χωρίς να το γνωρίζουν. Το ποίημα «Εξαπατήθηκα» είναι μια διαμαρτυρία με ποιητικό λόγο, ρομαντικό, παραπονιάρικο.

Το ποίημα «Άρτεμις» είναι ύμνος σε μια θεά που αγαπούσε τη φύση και έτρεχε σε λιβάδια και βουνοπλαγιές βάζοντας στόχους. Τέλος ο «Δεσμώτης», είναι αντίλαλος του νόμου και της ζωής.

Όλα τα ποιήματα της Ελένης Σεμερτζίδου μάς δίνουν εικόνες. Άλλωστε η ποίηση είναι μια «λαλώσα» ζωγραφική. Ποίηση με νοσταλγία, συναισθήματα, αγάπη για τη ζωή και τη φύση!

Μια ποιητική συλλογή που αξίζει.

Ευχές για πολλές ποιοτικές, ποιητικές δημιουργίες από την ποιήτρια Ελένη Σεμερτζίδου.

ANNA ΤΣΙΛΙΓΚΙΡΟΓΛΟΥ - ΦΑΧΑΝΤΙΔΟΥ

Ιατρός - συγγραφέας
Ομότιμη Καθηγήτρια Α.Π.Θ.

— |

| —

— |

| —

Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη

«ΑΓΡΙΑ ΑΝΕΜΩΝΗ»

Όταν φυσούν οι άνεμοι, ανθίζουν ανεμώνες
σε βόρειες χώρες, μακρινές.. σε κήπους και λιβάδια.
Έχουν στεφάνη στα μαλλιά και ρίζωμα που έρπει
και στο λευκό τους χρώμα, σαν να ζει,
η λάμψη που τους πρέπει.

Τότε.. εκείνη της Λαμπρής, με τα μικρά της φύλλα
φτερά αποκτάει δυνατά, σχισμένα σε ταινίες.
Μες σε βλαστούς μεταξωτούς και άνθη όλο χάρη
κάποιοι θωρούν πως θα τη δουν
να δίνεται στον Πάρη

Από την Κίνα στο Κονγκό, σε λίμνες και ποτάμια
σε μονοπάτια ξωτικά τη βρίσκουνε τα βράδια.
Κάμει το φίλο να πονεί, σαν φύλλο που μαδιέται..
Κι έτσι όπως πέφτει στη στεριά,
σε θάλασσες πλανιέται.

Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη

«ΠΟΥΛΑΚΙ»

Έξω απ' το τζάμι κοιτάξα,
κίτρινα τ' άνθη, κι αυτό σταχτιά μια πινελιά!
Πουλάκι που 'ρθες να με δεις
στις ανοιξιάτικες τις ρίμες
Λόγια τραγούδησες γλυκά και ήχους από μνήμες

Εκεί.. στεκόσουνα παλιά, σε άλλο παραθύρι
Και σε θωρούσα, μια στιγμή, στις μέρας το λιοπόρι
Τώρα, σαν στάθηκες εδώ, καρδιά, για σε χτυπάει!
Κι όσο κι αν σφίγγω τη γροθιά,
το δάκρυ αργοκυλάει!

Πόση απορία προκαλεί στα μάτια σου η θλίψη!
Μόλις τεντώσω τον λαιμό, θα φύγεις δίχως τύψη

..Πάλι θα ψάξω μήπως βρω, τι έφταιξε κι εχάθης
Κι έτσι ανήμπορη θαρρώ πως ίσως να ξανάρθεις.

Ελένη Σεμερτζίδου

«ΕΛ - ΜΑ»

Πότε γελάς και πότε κλαις, μέσα στα φύλλα σου, δεν ξέρω
Κι αν σου αρέσει η φωνή μου.. Να με! Εδώ! Σου ψιθυρίζω..
 Ποια είμαι εγώ; Ποια είσαι εσύ; Δεν το γνωρίζω
 Όμορφη εσύ. Ωραία κι εγώ. Πες τ' όνομά σου!
Αχ!.. Πόσο θα 'θελα να ζω στην τόσο γκριζα μοναξιά σου!

 Είναι..τα μάτια σου υγρά. Από τα χείλη μου κρεμιέσαι
Μου 'πες πως είσαι πιο φτωχή, όταν στον άνεμο πλανιέσαι
Πού θα σε φτάσω, για να 'ρθώ, τούτη τη στράτα αν θα πάρω;
 ''Δεν είπα τέτοιο πράγμα εγώ'' λέγεις εσύ ''Μα..σε πονάω''
Αχ!.. Να τραγουδάγες για με! Πουλί.. Αγάπη και τραγούδι
 Πώς τη βαριέμαι τη ζωή! Όταν πεθαίνει ένα λουλούδι!

 Παράξενα εσύ τον συμπονάς τον ξένο πόνο, σου το είπα
''Μα! Δεν το βλέπεις; Περπατώ!'' μου 'πες εσύ.. ''Άντε! Ξεκίνα!''

Τρέχω από τότε.. Προχωρώ. Μέχρι στα γόνατα να πέσω
"Πόσο θλιμμένα μου μιλάς", λέγεις εσύ.. "Μα, θα τ' αντέξω"
Πικρός ο δαίμονας που ζει..ό,τι αγαπάω, φτερουγίζει
"Μη με φοβάσαι", μου 'πες χθες "Λίγη η αυγή που μας
χωρίζει"

Αχ!.. Να αγκάλιαζα τη γη και πάνω από όλα να περνούσα!
"Εγώ σε ξέρω", μου 'χες πει "Μα να σταθείς, πώς
καρτερούσα!"

Όταν γελάω, εσύ γελάς. Και..όταν κλαίω, υποφέρεις;
Αλίμονο!.. Στη μοναξιά!.. Πόσο πολύ με συντροφεύεις!

Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη

«Σ' ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ»

Σ' ένα δωμάτιο που ζουν όλοι οι άνεμοι του κόσμου,
στριφογυρίζουν τα θεριά
Μάτια θαμβώσαν απ' το φόβο
Δεν είν' που 'χάσαν τα κλειδιά και τα κλουβιά πλατιά ανοίξαν
Είναι που γλάρωσε η καρδιά και ένα μαχαίρι τής το μπήξαν!
Αιμορραγεί.. και τελειωμό δεν έχει ο θάνατος τη μέρα
Αλαφροϊσκιωτη σκιά περνάει στο δάχτυλο μια βέρα
Λογοδοσμένη, πια, γυρνάς, και νυμφευμένη με τη θλίψη
Γιατί δεν τόλμησες να πεις πως η αγάπη.. σου 'χει λείψει

Τώρα..στον άνεμο αυτό, χέρια.. μαλλιά..όλα ανεμίζουν!
Πόσο μπερδεύτηκαν μεμιάς κι, όσο κι αν θες, δεν ξεχωρίζουν!
Αλλοπαρμένη τριγυρνάς και, στα όνειρά σου, παραδέρνεις
Βρίζεις τον άνεμο γιατί, ό,τι αγαπάς, το παρασέρνεις

Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη

«ΜΗ ΜΕ ΚΟΙΤΑΣ»

Αφού το ξέρεις
Μη με κοιτάς
Μια πεταλίδα ήρθε και κόλλησε σε βράχο
Μη με κοιτάς.. Τον ήλιο, δες, πώς τον ευφραίνεται μεμιάς!
Δεν την σκιάζει ο σπαραγμός καμιάς καρδιάς

Αφού το βλέπεις
Μη με κοιτάς
Χτυπούν τα σήμαντρα στον άχρωμο αγέρα
Μη με κοιτάς.. Δες πώς οσμίζονται το θάμα και τη γη!
Δεν τα τρομάζει που, τη νύχτα, μια ψυχή εκλιπαρεί

Αφού το νιώθεις
Μη με κοιτάς
Αναστηθήκανε τα κρίνα μας απόψε
Μη με κοιτάς.. Πόσο πλημμύρισε η φύση απ' ομορφιά!
Μα κι έτσι νά ναι .. Μη με κοιτάς
Δεν την πονάει, πια, η δική μας ερημιά.

Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη

«**ΚΙ, ΟΜΩΣ..**»

Κι, όμως.. Σαν λείπεις
Φάνηκε απόψε ο ταχυδρόμος στη στροφή;
Κι η κοπελιά που λεωφορείο περιμένει τέτοιαν ώρα;
Έχει ο κόσμος μια γλυκιά απαντοχή;
Ή παραστράτησε ο Θεός στην πρώτη μπόρα;

Κι, όμως.. Σαν λείπεις
Ξενιτεμένα τα πουλιά, μεσ' τις φωλιές τους επιστρέφουν;
Και ξαναμμένα τα παιδιά, απ' το σχολειό, θα ξεχυθούν;
Το φύλλο πήρε της πορείας ο στρατιώτης;
Και στο σταθμό, δυο ταξιδιώτες καρτερούν;

Κι, όμως.. Σαν λείπεις
Μάζεψε ο χρόνος στην απόχη του το κρίμα;
Βγήκε ο ήλιος και φρονίμεψε η βροχή;
Πάσαν τα λόγια να αιωρούνται στον αγέρα;
Και τα κορμιά αναστηθήκαν την αυγή;

Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη

«ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ»

Μια αγκαλιά παράξενη, και μέσα της φιγούρες πιο
αλλόκοσμες κι από ιέρειες της φωτιάς
Να αφεθείς ζητούν στο όμορφο, το άγριο,
τ' απόμακρο στον χρόνο
Ν' απλώσεις χέρια, τις χαράδρες της ν' αγγίξεις
Πλαγιές, γκρεμούς να λαχταρήσει η καρδιά σου, και μέσ'
τα δάση, πλανεμένη η ψυχή να περπατεί

Αυτό που λάτρεψες, μέγα το πάθος ξύπνησε, και το κορμί
σου τρέμει ολούθε σ' ατίθασους Θεούς για να δοθεί
Ήχοι ανέμων και τρεχούμενου νερού
Σημάδια από τους παλιούς καιρούς, οι μοίρες σαν τα
σμίλεψαν, τις λέξεις προκάλεσαν το άδηλο,
με ρήμα, να δηλώσουν

Μα εσύ.. Εσύ να μην ξεχάσεις κι από άλλον τόπο ξεχαστείς
Πως φυλαχτό στην άκρη του Αιγαίου είναι Αυτή
Μακριά για τους πολλούς
Κοντά σε κείνους που την πόθησαν χειμώνα.

Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη

«ΓΕΡΑΣΑΜΕ»

Όχι, βέβαια. Μην ψάχνεις μίαν απάντηση για να δώσεις.
Δεν το θέλω.

Ήμασταν, πάντα, γερασμένοι, απονιά μου. Καθώς το πνί-
γαμε στο κύμα.. Μέσ' το λιοπόρι το ξορκίζαμε,
μέρες θολές, με την αχλή της θάλασσας στο μέσον..
Και διασκεδάσαμε στις άμμου τα παιχνίδια..
Μ' ερωτικά μηνύματα κι άβολα όνειρα στο μαξιλάρι
αφημένα.. Στην κολυμβήθρα μέσα, όπου βαφτίσαμε και τα
αγνά παιδιά μας.. Ποτίζοντας τη μοναξιά με άφθονο
κρασί σ' επίσημα τραπέζια.. Έξω στους δρόμους,
και σε πεδία, των μαχών, ηρωικά.

Ήμασταν, πάντα, γερασμένοι, απονιά μου.
Μόνοι και τραγικοί.
Πόση σάτιρα! Πόση σάτιρα το ανθρώπινο κεφάλι ξέρει να
επινοεί! Όταν τα πόδια στήνονται επάνω στη σκηνή. Και
στόματα ανοίγουνε ορθάνοιχτα στον χρόνο.
Χέρια να πάλλονται στον άνεμο αντάμα.

Μ' αυτόν τον άνεμο, κι εγώ, που στέλνω, σήμερα,
σε σένα, την καρδιά μου

Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη

«ΕΞΑΠΑΤΗΘΗΚΑ»

Εξαπατήθηκα πολύ
Η θλίψη μου το λέει
Πως στις ζωής την αμοιβή, η αγάπη παραπαίει

Τόσο πολύ μ' απάτησες
Δεν μ' άφησες να δώσω
Αυτό που είχα μέσα μου ακριβό
Να σου το εκπληρώσω

Άσε με, άσε με!
Στο δρόμο μου μην έρθεις!
Πες μου μακριά πως έφυγες.
Πες μου πως πια δεν μ' έχεις

Τόσο πολύ μ' απάτησες
Δεν μ' άφησες να δώσω
Κι ας σ' είχα μέσα μου θεό
Να σου το φανερώσω
Έλα να πεις με τον καιρό
Τη νύχτα μου να ορίσεις
Να γύρεις μέσα μου βαθιά

Ελένη Σεμερτζίδου

Τόσο πολύ μ' απάτησες
Δεν μ' άφησες να δώσω
Κι ας σ' είχα μέσα μου θεό
Να σου το φανερώσω
Έλα να πεις με τον καιρό
Τη νύχτα μου να ορίσεις
Να γύρεις μέσα μου βαθιά
Και να με αναστήσεις

Να μην δοθεί με τους λυγμούς ανάσα να σε κρύψει
Να σκόψει μέσα στον βυθό, την πίστη σου να πνίξει

Και εσύ που πόθησες, εδώ, τη γη σε ξένα χέρια
Πάρε το δρόμο για να βρεις πιο άσπρα περιστέρια
Στον χωρισμό ήσουν εσύ που σκόρπισες τα βέλη
Ένα μού έριξες βαθιά, και τ' άλλο περισσεύει
Δεν θα το άφηνες ποτέ λαβωματιά να γίνει
Και να νερώσει με σιωπή της θλίψης την οδύνη

Άγρια Ανεμώνη

Πού να σε τώρα;
Πού περνάς;
Και δεν γυρνάς, πια, πίσω

Ελένη Σεμερτζίδου

«*APTEMIS*»

Φανέρωσε! Φανέρωσε το Φως και φανερώσου!
Θεά, αγέρωχη! Εσύ! Δεν είσαι για να κρύβεις τη θωριά σου στο
σκοτάδι

Παρά, στους ανέμους σου και του φτερού τη χάρη να κρατιέσαι
Στα ξανθωπά τα στάχια, το κορμί να ξαποσταίνεις
Και στους γλυκού του δειλινού, την κλίνη να πλαγιάζεις

Τρισεύγενη! Εσύ του κόσμου, ανταριασμένη!
Στου λιβαδιού κι απόψε το χορτάρι σ' ανταμώνω
Γυμνά τα πόδια, τα λευκά, κι οι ολόχρυσοί σου ώμοι

Είναι πολλά τα μονοπάτια που θα πάρω για να σε 'βρω
Και κακοτράχαλοι πολύ, οι δρόμοι που προσμένουν
Τα μυστικά του πηγαδιού να μου χαρίσουν
Μόλις τα χείλη μου, σιμά, με το νερό της ομορφιάς σου, μου
δροσίσουν

Τότε.. Στοχάσου, τότε, γοργοπόδαρη θεά μου, Ανδρειωμένη
Πως φανερώθηκες σε με, μια νύχτα με φεγγάρι.
Και της μορφής σου το θεριό ημέρεψε στο χάδι.

Άγρια Ανεμώνη

Από κολώνες ιερές, του νου η αρμονία, πετάξαν πύρινες φωνές,
μαζί με νοσταλγία

Έλα και πάρε με από δω. Οδήγησε το βιος μου.
Στην αγορά των αστεριών, εσύ είσαι Όλον, το Φως μου.

Ελένη Σεμερτζίδου

Άγρια Ανεμώνη

«ΔΕΣΜΩΤΗΣ»

Δεσμώτης τόπων και θεών, φερέφωνο των αιώνιων
Όμηρος, πάντα, του καιρού, χρησμός των Απολλώνιων
Ασκός Αίολων και πληγών, πετράδι και ιδέα
Εχθρός στη φύση των πολλών, των λίγων η κεραία

Δεσμώτης άπειρου Καλού κι αντίλαλος του Νόμου
Στο βήμα του περαστικού, το σκίρτημα του πόνου
Τροχός που σκάλωσε, θαρρείς, και κύβος που απερρίφθη
Στο μένος της απαντοχής και σ' όραμα που ελήφθη

Δεσμώτης άλλων Χορικών, για ό,τι δεν υπάρχει
Στον Μύθο που έγειρε στη γη, η Αλήθεια ενυπάρχει
Στης Εντροπίας τον ρυθμό και στου Κενού το πείσμα
Δεσμώτης, πάντα, της ζωής, του Σύμπαντος το πρίσμα.

— |

| —

— |

| —

Βιογραφικό σημείωμα

Η Ελένη Σεμερτζίδου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Αρκετά μυθιστορηματικά και θεατρικά της έργα έχουν δημοσιευτεί ηλεκτρονικά στο διαδίκτυο και έχουν ανεβεί από θεατρικές ομάδες σε Ελλάδα και Κύπρο.

Αρθρογραφεί σε λογοτεχνικά περιοδικά, στην εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», καθώς και στο «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΟΡΟΥΜ ΔΙΑΝΟΗΣΗΣ».

Έργα της στις ηλεκτρονικές σελίδες:
<http://www.elenisemer.blogspot.com>
<http://www.seeleni.blogspot.com>
<http://www.etp.gr>
<http://www.wif.gr>

ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ «ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ ΑΕ»,
ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ. 2310 700770